

KEDVES DOKTOR

Egy páciens személyes esettanulmánya az Ártalmas Gyermekekori Élményekről

Ez a megható levél egészen más, mint a legtöbb szokásos klinikai cikk, és őszintén szólva sokunknak fájdalmas lehet olvasni. Esettanulmánynak kell tekinteni, de ezt az esettanulmányt egy beteg írja, nem pedig egészségügyi szakember. Sokkal valóságosabbá és személyesen hozzáférhetőbbé teszi a problémát: hogy az egészségügyi szakemberek gyakran nem ismerik fel a látható problémák valódi okát. Ez az írás erősen szubjektív és költői. Miután elkezdjük, végig kell olvasni - különben a lényeg elveszhet. Az olvasónak időnként le kell mondania a tudományos objektivitásról, hogy megpróbálja megérteni az eseményeket a páciens értelmezésének lencsájén keresztül.

Az író egy nő, aki jelenleg nem tagja a Kaiser Permanente Medical Care programnak. A levelet aláírta. Nem szeretünk anonim cikkeket közzétenni, és ebben az esetben az aláírás feltüntetésének kérdése ismételt heves vitát váltott ki a szerkesztőbizottság tagjai között. A szerző szavai emlékeztetnek az ügygel kapcsolatban: „Szeretném, ha a teljes nevemet használnák a cikkhez. Már nem érzek szégyent életem eseményei miatt. A szégyen az elkövetőké. Inkább bánatot érzek. Olyan emberek ők, akiknek bocsánatra van szükségük, én pedig megbocsátok nekik.” Bár támogatjuk a szerző érzéseit és csodáljuk bátorságát, úgy döntöttünk, hogy visszatartjuk személyazonosságát, hogy megőrizzük az érintett személyek névtelenségét.

- Arthur Klatsky, MD, szerkesztő

Kedves Doktor! A páciense vagyok. Hosszú ideje ismerjük egymást, és most meg szeretném köszönni, hogy annyiszor megmentette az életemet. Mostanában, csak az éves rutin ellenőrzéseken találkozok velem: egy egészséges, 58 éves, elvált, kaukázusi nő páciensével. Két felnőtt gyermekem van; a szüleim és a négy testvérem is élnek; a családi anamnézisben cukorbetegség, epilepszia, alkoholizmus, vastagbél-daganat és szívbetegség; gyógyszereket nem szedek. Először 1943-ban találkoztam velem, Pennsylvania-ban. Egy teljesen normális, 2,5 kg-os újszülött voltam; születésem általános érzéstelenítésben zajlott. Az anyám 8 hónapig szoptatott engem, és én egészségesen fejlődtem. Ön meglepődött, amikor 6 hét múlva visszatértem a rutin ellenőrzésre és az oltásokra.

Rendkívül hangos szívzörejt észlelt nálam, de megnyugtatta az aggódó anyámat afelől, hogy nincs szükségem műtétre.

Meg szeretném köszönni, hogy megmentette az életemet.

Miután 3 éves lettem, gyakran találkoztam velem New Jersey-ben, Virginia-ban, Alabama-ban és Massachusetts-ben. Gyakran voltak súlyos fül-orr-gégészeti problémáim: fülgyulladás, torokgyulladás, tüdőgyulladás, skarlát, mumpsz, kanyaró, vírusos „megfázások”, és még rengeteg egyéb gyermekkori betegség. Nem túlzás azt mondani, hogy a gentamicin és a penicillin megmentették az életemet. Valószínűleg feljegyezte a füzetébe, hogy egy vékony, engedelmes, és eléggé

visszahúzó gyerek voltam. Amikor 7 éves voltam, Ön bekötözött egy mély sebet a combomon. Műtéti úton eltávolította a torok- és az orrmandulámat. Később besugarazta a visszantárolt orrmandulám területét. Besugarazta továbbá a megnagyobbodott csecsemőmirigyemet is egy biztató kísérleti eljárás részeként. A feltevés az volt, hogy a csecsemőmirigyem eltávolítása erősíteni fogja az immunrendszeremet. Sajnálatos módon, éppen az ellenkezője történt. Valószínűleg észrevette, hogy minden évben több hónapot is hiányoztam az iskolából valamilyen betegség miatt, és hogy az ajkaim és a körmeim gyakran bekékültek. Gyakran megröntgenezte a fogaimat, és számos szuvas fogamat tömte be évtizedeken át. Egy orvosi konferencián is találkoztam velem, ahol egy szégyenlős, zavarban lévő

12 éves voltam. Az Önök csoportja megvizsgálta a szívemet, és teljes ámulatba estek, hiszen a szívzörejeimet sztetoszkóp nélkül lehetett hallani. Négy fogamat húzta ki a fogszabályzóm miatt. Amikor egy aranyos, szorgalmas, 14 éves lány voltam Louisiana-ban, 6 hétre a testemhez rögzítette az eltört bal karomat, miután leestem egy lóról. Később, 167 öltéssel gondosan összevarrta az arcomat, miután egy baleset során a szélvédőn keresztül kirepültem az autóból. Akkoriban még nem létezett biztonsági öv. Ön azt mondta nekem, hogy csoda, hogy a szemeim nem sérültek meg, hiszen az üveg mindkét szemhéjamat átvágta.

Ön azt mondta, **szerencsés vagyok,** **hogyan élek.**

A következő év során, Ön eltávolította a keloidos hegyszövetemet Texas-ban, de már nem voltam többé aranyos. Az egyik lelkész, aki eljött a kórházba meglátogatni engem, lényegében elájult, amikor meglátott. Ön kezelte engem aknéval. Megkatéterezte a szívemet, mielőtt főiskolára mentem volna, és fejlődési rendellenességet talált a felső fő visszereimen, extra felkarverőereket, valamint billentyű elégtelenséget. Azt mondta, hogy a jövőben kerüljem a hegymászást és a bűvázkodást. Ön húzta ki a

bölcsességfogamat is. Egy hétre gőzsátorba küldött az Ivy League-i főiskolai betegszobámban, a hörghurutom kezelése végett. Nagyon súlyos vérhassal kezelte engem, amikor visszatértem az első éves Európai utamról. Mivel egész életemben hasmenésem volt, csak akkor kerestem meg Önt, amikor már nagyon rosszul voltam. Ön azt mondta nekem, hogy nagyon szerencsés vagyok, hogy még élek. A szívzörejem miatt nem engedte, hogy belépjek a Békehadtestbe. Ehelyett, az egyetem elvégzése után Közép-Amerikába mentem dolgozni. Míg ott voltam, és miután tudatosan döntöttem arról, hogy belevágok az első szerelmi kapcsolatomba, Ön egy hónapra kórházba utalt engem. Ön elmagyarázta nekem, hogy 50-50% esélyem van a túlélésre, és műtési úton vette kezelésbe a súlyos, fertőzőes kismencede gyulladást. Mindkét petevezetékem elzáródott a hegesedés miatt. Ön kedvesen elmagyarázta nekem, hogy valószínűleg soha nem lehet majd gyerekem, de nagyon szerencsés vagyok, hogy egyáltalán élek. A húszas éveim vége felé Ön California-ban kezelte a törött lábamat, a Candida túlszorodása miatti fertőzést, és további fogászati problémámat. Amikor felbicikliztem egy hegyre, ami heves, a bal karomba sugárzó mellkasi fájdalommal végződött,

Ön ismételt megtiltotta nekem a hegymászást. Ön egy évig hallgatott engem, amíg a kishúgaim miatt siránkoztam (a 14 éves húgomat abortuszra kellett vinnem, a 15 éveset pedig magamhoz vettem a súlyos anorexiája miatt). Hálás vagyok, hogy soha nem irt fel gyógyszert a szenvedéseimre! Megismertette velem a biofeedback-et, ami a szorongásom csökkentésére szolgált. Amikor végre újra vettem a bátorságot, hogy szerelmes legyek, Ön fogamzásgátló tablettát írt fel nekem, arra az esetre, ha tévednénk a meddőségemet illetően. Ön egy röntgenfelvételt mutatott nekem, amelyen egy picike nyílás volt látható az egyik petevezetékemen. Oltásokat adott be nekem, mielőtt elköltöztem a tengeren túlra, utána pedig fejsérülés miatt foglalkozott velem Thaiföldön, amikor egy idegen összevert az utcán. Miután elmentem mélytengeri búvárkodásra, és ismét bal karba sugárzó mellkasi fájdalmaim voltak, Ön megismételte a parancsot, hogy kerüljem a mélytengeri merülést. Azt mondta, szerencsés vagyok, hogy élek. Amikor 27 éves voltam, kaptam Öntől egy levelet a 20 évvel korábbi sugárkezelésemmel kapcsolatban. Arról számolt be a levélben, hogy a magas sugárdózis miatt, amit a torok régiómra adtak le, magas rizikójú betegnek számítok a pajzsmirigy daganatokat

illetően. Ön elvégzett egy vizsgálatot, ami kimutatta, hogy nincs pajzsmirigy daganatom. Azt is kimutatta, hogy csak egy fél pajzsmirigyem van. Szerencsésnek éreztem magam, hogy élek.

Ön nem kérdezte, én pedig nem gondoltam rá, hogy elmondhatnám.

Miután 33 éves koromban végeztem a mesterivel, és éppen házasodni készültem, Ön elküldött engem egy Wassermann vizsgálatra. Mindannyiunk meglepetésére, 37 éves koromban, Ön megállapította, hogy terhes vagyok, és hogy valószínűleg ikreket várok. Még azon a napon leálltam az alkohollal.

- Nem mondtam el, hogy túl sokat ittam, gyakran filmszakadásig.
- Nem mondtam el, hogy valószínűleg minden egyes rokonom alkoholista.
- Nem mondtam el, hogy a férjem minden este ivott, és egyre gyakrabban drogozott is.
- Nem mondtam el, hogy a csípős megjegyzések és a megalázó bánásmód ellenére sem tudtam elhagyni.
- Nem mondtam el, hogy csatlakoztam az Al-Anon, alkoholisták hozzátartozói és barátai számára fenntartott, önszegítő csoporthoz.

- Nem mondtam el, hogy 36 éves korom előtt, 10 éven keresztül elszívtam napi egy doboz cigarettát.
- Nem mondtam el, hogy a mindennapos fejfájásom, és a cigaretta utáni sóvárgásom is megszűnt 10 biofeedback alkalom után.
- Nem mondtam el, hogy évekig részidőben dolgoztam az állandó kimerültségem és a koncentrációs nehézségeim miatt.
- Nem mondtam el, hogy két évtizede abbahagytam a hitem gyakorlását, és elveszettnek, magányosnak éreztem magam.
- Nem mondtam el, hogy gyermekként minden évben új házba kellett költöznöm.
- Nem mondtam el, hogy felnőttként, szinte minden évben új helyre költöztem annak reményében, hogy így elmenekülhetek az érzéseim elől.
- Nem mondtam el, hogy félelmet és szomorúságot éreztem akkor is, amikor minden rendben volt.
- Nem mondtam el, hogy gondolkodtam az öngyilkosságon.
- Nem mondtam el, hogy félek a liftektől, az injekcióktól, a tömegektől és a nyilvános megszólalástól.
- Nem mondtam el, hogy mindig iszonyatos dühöt éreztem, amikor láttam, hogy valakivel rosszul bánnak.

- Nem mondtam el, hogy gyermekként kényszeresen elolvastam mindent, amit a holokausztról találtam.
- Nem mondtam el, hogy a vérfertőzésről szóló könyvektől felnőttként is mindig hányingerem lett.
- Nem mondtam el, hogy „rejtett” szexuális zaklatás áldozata voltam. Egy családtagom mocskos „vicceit” és „vicces” hátmasszázsát kellett elviselnem.
- Nem mondtam el, hogy később csatlakoztam egy vérfertőzést túlélőknek fenntartott önszegítő csoporthoz.
- Nem mondtam el, hogy időnként milyen hiperaktív voltam, főként akkor, amikor meglepetés ért.
- Nem mondtam el, hogy gyermekkoromban gyakran vérzett az orrom.
- Nem mondtam el, hogy gyerekként egy baseball ütőt tartottam a hálószobám ajtajában.
- Nem mondtam el, hogy gyerekként szörnyű rémálmaim voltak.
- Nem mondtam el, hogy nem sokra emlékszem a gyerekkoromból.

Ön nem kérdezte, én pedig nem gondoltam rá, hogy elmondhatnám. Hónapokkal később, a magzati szűrővizsgálatok során Ön megállapította, hogy csak az egyik magzat egészséges, egy fiú. Ön gondosan követte

a cukorbetegségre való hajlamomat és a hangos szívzörejemet. A terhességem egészen a hetedik hónapig szinte észrevétlenül zajlott, amikor is magas vérnyomás és ödéma alakult ki nálam, a jó étrendem és a magas szociális státuszom ellenére is. Ön teljes ágynyugalmat javasolt számomra, de végül a magzatvizem a vártnál 6 héttel korábban elfojt. Miután 12 órán át vajúdtam, Ön császármetszést hajtott végre rajtam teljes érzéstelenítésben, és világra segített egy 9-es APGAR-értékkel rendelkező, 2,2 kg-os fiúgyermeket. Öt napig maradtam a kórházban, bár a fiam még további öt napot inkubátorban töltött. Súlyos kólikája lett, de máskülönben egészséges volt. Egy éven át szoptattam.

Két hónappal később, Ön újból teljes ágynyugalmat rendelt el számomra a második terhességem hetedik hónapjában, ismét preeklampszia miatt. Ön előjegyzett engem császármetszésre, és világra segített egy 3 kg-os lánygyermeket. Ezt követően gyakran találkoztunk. 40 éves korom környékén a fizikai egészségi állapotom hanyatlásnak indult a stressztől, ami egy újszülött és egy kisgyermek gondozásával járt. Ön hörghuruttal, influenzával, és az 1 éves lányom szoptatásának végét eredményező, súlyos emlőfertőzéssel kezelt engem.

Később újra találkoztunk, amikor az aftáim miatt nem tudtam nyelni. Ön prednizont javasolt, amit én elutasítottam a mellékhatások miatt. Ön mintát vett a méhnyakamból, a mellemből, a fülemről, és a hátamról is. A „prekancerózus sejtek” kifejezést használta, de elmagyarázta nekem, hogy műtetre egyelőre nincs szükség. A telefonkönyv sárga oldalaink keresztül megismertem egy kollégáját, egy PhD táplálkozási szakembert, majd belevágtam egy intenzív vitamin kúrába, ami 6 hónapon belül minden tünetemet megszüntette.

Tudtam, hogy szerencsés vagyok, hogy élek.

Ön oltotta be a gyermekeimet, és kezelte őket gyakori fül- és torokgyulladás miatt. Ön kezelte a 4 éves fiam lábán megjelenő furcsa, négyyszögletes foltot is, amit cellulitisként diagnosztizált. A lányomat vesefertőzéssel kezelte 4 éves korában. Miután megkatéterezte a lányomat, felfedezett egy billentyűsérülést a húgyhólyagja és a veséi között. Ön vizsgált meg engem, miután volt egy 10 percig tartó, intenzív, vaginális fájdalom-epizódusom. Semmilyen fizikai eltérést nem talált. Türelmesen meghallgatott, ahogy

a darabokra hullott házasságomról, és az alkoholista apámról panaszkodtam, és bátorított engem arra, hogy lépjek tovább. A válásom után Ön tüdőgyulladással kezelt engem. Miután 2 évig véreztem, Ön eltávolította a méhemet és a petefészkeimet. Azt mondta, hogy fibrómáim vannak. Teljes érzéstelenítést kaptam ehhez a beavatkozáshoz, mert végre elmondtam Önnek, hogy egy gyógyulófélben lévő alkoholista vagyok, és a testem nagyon érzékeny. Ön meghallgatta a gyászomat a csodával határos gyermekvállalásaim végén. Ösztrogént írt fel nekem, és végül évekkel később levett róla a lehetséges mellékhatások miatt. Évente rutin kivizsgálásokat végeztem rajtam: mammográfia, kolonoszkópia, Pap-teszt, vérvizsgálatok. Figyelemmel követte a szívzörejemet évente megismételt speciális vizsgálatokkal: elektro- és echokardiográfiás vizsgálatokkal. Az időnkénti angina rohamaim során, Ön elvégzett egy stressz tesztet, de semmilyen magyarázatot nem talált a fájdalomamra. Nem válthattam ki életbiztosítást, mivel magas rizikójú páciensnek számítottam. Önt is ugyanannyira zavarba ejtették a testem különböző részein időnként jelentkező éles fájdalmak, és a furcsa, rövid rosszulletek, mint engem.

1988-ban, egy újabb autóbaleset után, Ön kitisztította a szememet, hogy eltávolítsa az üveget, amely egy felrobbant tükörből repült bele. Egy autó átlépte az autópálya középvezetékét, és olyan lendülettel találta el az enyémet, hogy az autó kétszer megfordult, és fejjel lefelé ért földet. Ön letapasztotta a bal szememet, majd később hegesedést figyelt meg a szaruhártyámon. Ön megjegyezte, hogy szerencsés vagyok, hogy élek és látok, és szemüveget írt fel nekem, hogy tisztábban láthassak.

1989 -ben aztán felfordult az életem.

A válás utáni életem végül rendeződött, és a gyerekeim elkezdtek az általános iskolát. Ekkor úgy döntöttem, hogy megkeresem a kiterjedt gyerekkori amnéziám okát, és hogy miért éreztem magam ilyen nyomorultul a kényelmes életmódom ellenére is. Végre először mesélni kezdtem Önnek az amnéziámról, és hipnózist kértem. Ekkor gyakori rémálmaim voltak, haldokló állatokról és gyilkos mezőkről. Szerencsére Ön nem írt fel nekem altatókat. A terápiához találtam egy nem orvos szakembert, aki szexuálisan bántalmazott nők kezelésére specializálódott. Az érzelmi tünetek gyógyszerelése helyett a fájdalom forrásának

feltárásában hitt. Ez a figyelemre méltó terapeuta (egy volt rendőrségi nyomozó) megértette, hogy az amnézia nagyon jó okból következik be. Gyengéden, együtt érzően és egyszerűen beszélt. Jól tartotta a határokat, nagyon etikus magatartás és spirituális nyitottság jellemezte. Tudta, hogy bár ügyfelei törékenynek érezhetik magukat, valójában nagyon erősek. Egy egyszerű oktatási programja volt az amnéziáról, a disszociációról és a trauma során a szervezetben végbemenő kémiai változásokról, párosítva az ügyfelei számára kitöltendő feladatlapokkal. Egy segítő csoportot is vezetett, amelyben én nem vettem részt. Elmeséltem neki azt az élményemet, amikor 7 éves koromban, lehúzott nadrággal álltam, amíg ütöttek. Elmondtam, hogy sokszor beszéltem már erről, de soha nem enyhült a fájdalom. Leírtam egy rémálmot, ami régóta gyötört engem: az álom az övcsat csörgésének és a nadrág cipzárájának hangjaiból állt. 1989 egyik szép áprilisi reggelén elmentem a terapeuta irodájába. Átvezetett engem egy relaxációs gyakorlaton, amely során az utasítására először minden nagyobb izomcsoportomat megfeszítettem, majd ellazítottam. Ez után megkért, hogy menjek el egy képzeletbeli kúthoz, keressem meg azt a gyereket,

aki voltam, ápoljam, és kérdezzem meg tőle, hogy mi történt vele. Ezt tettem, és hirtelen egy zaklatott hétéves állapotában találtam magam. Arról a napról kezdtem el beszélni, amikor a meztelen fenekemet ütötték. Hirtelen elkezdtem újraélni a történeteket. Éreztem a hirtelen pofonokat. Láttam magam előtt a nadrágszárakat, miközben a fejem lelógott a felnőtt térdéről. Éreztem a megaláztatást és a fájdalmat. Aztán, ugyanolyan hirtelen, abbahagytam az esemény újraélését. Olyan érzés volt, mintha megnyomtam volna a „Szünet” gombot az életem egyik érzelmi és mentális videóján. Ott lebegtem, a felfüggesztett akut fájdalmak közepette.

A terapeuta ekkor halkán megkérdezte, „Akkor mi történt?”. Olyan érzés volt, mintha újra megnyomtam volna a „Lejátszás” gombot. Éreztem, ahogyan megfogtak a bal karomnál fogva, és hallottam az övcsat csörgését és a nadrág cipzárájának hangját. Éreztem a rémületet, miközben engem térdre kényszerítettek, a felnőtt pedig visszaült az ágy szélére. Éreztem a kezét a fejem hátsó részén, miközben a péniszét a számba nyomta, és előre-hátra mozgatta a fejem. Újra éreztem az ejakulátum ízét a számban. Éreztem, ahogyan a padlóra lőkött, mint egy használt óvszert, amikor távozni készült a szobából. Öklendeztem, és

kontrollálatlanul sírtam.
Végül megkönnyebbülést
éreztem.

Attól a naptól kezdve ez az élmény soha többé nem tudott már zavarni engem.

Egy rejtett, pszichológiai
tályogom végre felszívódott,
és az elmém gyorsan
meggyógyult. Ezzel
elkezdődött egy ötéves
terápiás időszak, amely során
nagy részét ki tudtam tölteni
azoknak a gyermekkori üres
tereknek. Minden héten csak
egy kicsivel többre
emlékeztem. Sohasem
többre, mint amennyit el
bírtam volna viselni. Néha
csak néhány percet tudtam
újraélni a múltból. A fájdalom
időnként elviselhetetlennek
tűnt, de a terapeutám
biztosított arról, hogy jobban
fogom érezni magam. Néha
sikítanék a dühtől és a
félelemtől, amikor hazafelé
tartok az irodájából.
Így gyógyultam meg minden
felidézett áruházból.
Eszembe jutott a nagyapám,
aki orvos volt.
Csecsemőkoromban
háborúba vonult, és 1946 -
ban, hároméves koromban
tért vissza. Ezután minden
elképzelhető módon
bántalmazni kezdett engem.
Néhányan el sem tudják
majd hinni ezeket. Mégis, az
ilyen bántalmazásnak kitett
gyermek is valakinek a
lányai és a fiai, és egyszer ők
lesznek valakinek a
házastársai, szülei és

páciensei. Ön felismerné őket
a munkája során, vagy
inkább félrenézne? A
terapeutám egyszer
hangosan azon tűnődött,
hogy ilyen előzményekkel
miért nem vagyok még
bezárva egy állami
pszichiátriai kórház zárt
osztályára. Azt feleltem: "Jól
disszociálok."
Ő és én megegyeztünk, hogy
szerencsés vagyok, hogy
életben lehetek.
Nem kell tovább
részleteznem az ellenem
elkövetett bűnöket és
brutalitásokat. Biztos vagyok
benne, hogy Ön is látott
betegeket, akik hasonló
dolgokat éltek át, bár lehet,
hogy nem ismerte fel őket.
Mindezekkel nem az a célom,
hogy sokkoljak másokat,
hanem az, hogy felhívjam a
figyelmet arra, hogy a
veszélyeztetett gyermekek
lehet, hogy kevés
pszichológiai tünetet
mutatnak, mert főként
azoknál, akik ügyesen
disszociálnak, a test veszi át a
pszichoszomatikus hatások
terhét.
A levelem célja, hogy
elmondjam Önnek, hogy mi
történt egy évvel az után,
hogy elkezdtem a traumáim
feldolgozását. Elmentem az
éves kardiológiai vizsgálatra.
Ön meghallgatta a szívemet,
mint az elmúlt négy és fél
évtizedben mindig,
különböző államokban,
különböző kórházakban és
különböző irodákban. Majd
ismét meghallgatta, nem is
nézett rám. Aztán csinált egy
gyors EKG-t, és a vastag

aktámra pillantott. Még
egyszer meghallgatta a
szívemet, zavart tekintettel a
kedves arcán. Végül
közvetlenül rám nézett, és azt
mondta: „Nincs több
szívzörej. Nem tudom
megmagyarázni, hogy miért,
de már nem kell folytatnunk
az éves felülvizsgálatokat.”
Már másnap életbiztosítást
igényeltem, amit továbbra is
a gyógyulásom
talizmánjaként tartok fenn.
A fizikai egészségem kitűnő -
a jelen élethelyzetek stressze
mellett is -, amióta elkezdtem
feltárni a gyermekkoromban
eltemetett eseményeket,
amelyek összetörték a
szívemet. Az angina és az éles
fájdalmak megszűntek, amint
feltártam ezeknek a
fájdalmaknak az eredetét.
Érzelmi egészségem és
közérzetem napról napra
javul. Egy orvos kollégája, a
dél-kaliforniai Permanente
Medical Group-ban
megállapította, hogy a
vérfertőzésnek, a nemi
erőszaknak és a
molesztálásnak hosszú távú
orvosi következményei
vannak:

- krónikus depresszió
- kóros elhízás
- emésztőrendszeri zavarok
- visszatérő fejfájás
- házassági instabilitás
- az orvosi ellátás magas
kihasználtsága

Azt is megállapította, hogy
minél több kedvezőtlen
gyermekkori élményt élt át az
ember, annál nagyobb
eséllyel fordul elő az életében:

- alkoholizmus
- kábítószerrel való visszaélés

- depresszió
- öngyilkossági kísérletek
- dohányzás
- rossz egészségi állapot
- szexuális partner gyakori változtatása
- nemi úton terjedő betegség
- ischaemiás szívbetegség
- daganatos betegségek
- krónikus tüdőbetegség
- csonttörések
- májbetegség

Kutatásai rendkívül megerősítők számomra, mivel az általa leírt utóhatások többsége nálam is adott volt. Úgy vélem, hogy azáltal, hogy a traumatikus emlékeket jól kizártam a tudatomból, az immunrendszerem összeomlott, ami betegségekhez és szerkezeti károsodásokhoz vezetett. Az ismételt trauma okozta stressz valóban lyukat fúrhatott a szívbillentyűmben is. Ezekre az eseményekre emlékezve, azokat elbeszélve és elgyászolva, azt tapasztaltam, hogy az intenzív pszichológiai nyomás enyhült, és a testem egyszerűen meggyógyította magát.

A természet a homeosztázist részesíti előnyben.

Még a megtört szívek is meggyógyulhatnak. Az 1990-es évek elején, a Sacramento-ban tartott gyermekbántalmazásról szóló konferencián, Dr. John Briere pszichológus

megjegyezte, hogy amennyiben a gyermekbántalmazás és elhanyagolás megszűnne, a Diagnosztikai és Statisztikai Kézikönyv két generáció alatt egy kis füzet méretűre zsugorodna össze, és a börtönök kiürülnének. Egyetértek. Önöknek orvosként, és különösen gyermekorvosként lehetőségük van arra, hogy segítsenek megállítani ezt a gyermekbántalmazási járványt. Ezt nagyon figyelmesen kell tenniük, mert az elkövetők már behatoltak azokba a rendszerekbe is, amelyeknek megvédeniük kellene a gyerekeket.

De Önök egyedülálló helyzetben vannak, és én bátorítom Önöket arra, hogy dolgozzanak együtt ezen a komoly ügyön. Azért írok, hogy köszönetet mondjak azoknak a százaknak, akik egész életemben foglalkoztak velem, különösen fiatal koromban. Örökké hálás vagyok az egészségemért és jólétemért való aggódásukért, valamint az antibiotikum ajándékáért. Még hálásabb vagyok, hogy felnőttként biofeedback-et és relaxációt írtak fel nekem, hogy az eltemetett, tályogos emlékeim felszínre kerülhessenek és meggyógyulhassanak, nem pedig gyógyszert a gyermekkori traumáim tüneteinek tompítására. Igazán szerencsés vagyok, hogy életben lehetek.